

רגעין ואחרונים של
אדולף אייכמן

התלייה

תליין נידוני-נירנברג עם החבל בשער "העולם הזה" (6.6.62), תליין שרטור ומוצא-להורג אייכמן להתראות. רבותי. כל אחד צריך למות באחד הימים!

אבי וילמן, העולם הזה

אבי וילמן, העולם הזה

מילה אחרונה: דמיאניוק מצביע על אלהים כעל ערו קצין-המבצעים הכין תנור

הדרך לבית-הסוהר נחסמה עליידי שוטרים, ולציבור סיפרו כי הרבר נעשה מפחד מחבלים המסתובבים בסביבה. לפי התקנות היה צורך ברופא שיחתום על תעודת-הפטירה. טילפנתי לרופא הכלא, אבל הוא לא כליכך רצה לבוא. אז הסברתי לו שיש בעייה עם אסיר חולה, שמצבו מסוכן.

כאשר הכל היה מוכן, נכנסתי עם אריה ניר, שהיה אז נציב שרות בתי הסוהר, לחדרו של אייכמן. אמרתי לו בגרמנית שגור-הדין עומד להיות מבור צע תוך זמן קצר. שאלתי אותו מה מישאלתו. הוא היה קרירות ואמר שכל מה שהוא רוצה זה בקבוק יין מתוק וצורכי-כתיבה. הוא ישב וכתב מיכתב אחרון לבני-משפחתו. קראתי את

לשמור בסודיות מוחלטת את זמן ההור צאה-להורג, כדי שכל מיני גופים רחמניים בעולם לא יתערבו לטובתו. לכן הקימו את הגרדום בחדר סמוך לזה של אייכמן בכלא רמלה.

עשינו תחקיר וביררנו את צורת חדר-הגרדום. את החבל המיוחד הצלבנו מאנגליה. על תיקרת החדר הצלבנו שתי קורות-ברזל עבות, ובמקום החיי בור שלהן קשרנו את חבל-התלייה. על עניבת-החבל השחלנו טבעות ברזל, כדי שהכל ילך יותר מהר. בריצפת החדר נקרה חור, ועליו הוצבנה דלת-נפילה שנתחה עליידי מנוף. הכל היה מוכן, היה רק צורך לפתוח פתח בקיר שהפריד בין חדרו של אייכמן לחדר-הגרדום. כדי שלא לעורר תשומת-לב, פתחו את הקיר ממש ברגע האחרון, אחרי שכל האסירים בכלא חזרו כבר לתאיהם לספירת-החילה.

הערב. מכיוון ששלט בשפה הגרמנית, מונה שרטור לפקח על הדואר של אייכמן, וכאשר התקרב מועד התלייה, התבקש גם לברר את הפרטים הטכניים הדרושים.

כדי שאייכמן לא יהפוך לקרוש-מעונה, וקיברו לא יהיה מקום לעלייה לרגל של נאצים ואנטי-שמים למי ניהם, היה צורך בסודיות מוחלטת לגבי ההוצאה להורג ולגבי הטיפול בגופה. על הקמת הגרדום, ההוצאה-להורג ופיזור אפרו של אייכמן סיפר שרטור להעונם הזה (10.12.86). כאשר יצא לגימלאות מפרקליטות תל-אביב, שם שירת אחרי שסיים את עבודתו בכלא.

סיפר שרטור:

ביום התלייה, ה-29 ביוני 1962, נשלחתי לירושלים להביא מנשיא המדינה את המיכתב שבו דחה את בקשת-החנינה של אייכמן. היה צריך

כאשר בוטל עונשי-המוות, פוטר התליין ונהרס חדר-הגרדום. על כן היה צורך למצוא חרשים כאשר נידון אייכמן לתלייה ב-1962. כמה סוהרים מהימנים התבקשו או לברר מה נחוץ להקמת חדר-הגרדום, וכיצד ניתן לבצע את התלייה בסודיות מירבית. אחר מהסוהרים הללו היה שרטור, או טוהר בכלא-רמלה, שלמד מישפטים בשעות-

קיימות עוד בתקופת המנדט. ב-1950, אחרי ביטול עונשי-המוות על רוב העבירות במדינה, בוטלו גם תקנות הביצוע. רק כאשר נתבקש עוזי (סבי) הוצאתו להורג של אייכמן, התגלה שאין תקנות לביצוע עונשי-המוות. מישרר-המישפטים התקין אז את התקנות מחדש.

ניצולי-שואה רוקדים באולם אחרי פסקי-הדין אפראדם בכד-חלב